

Sy-li spěwał,
Pilmje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh cí khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Šerbifke njedželfke łopjeno

W Budyschinje

13. novembra 1932

Baužen

Pofutny Džeń.

Sjewjenje ģwj. Jana 21, 5.

Pofutny džeń na fónzu zyrkwinskeho lěta — pofutny džeń nad rowami. W tej myšli zyrkej, hladajo na ģmjertnu nje-dželu, wořadu woła a napomina: „ſchtunda dže, w kotrejž wſchitzy, kiž w rowach řu, jeho hłóř wuřkyřa, a pórđza won cži řami, kiž řu dobre cžinili, ł horjeřtawanju teho žiwjenja; kiž pař řu ſte cžinili, ł horjeřtawanju teho řudjenja.“ Kařke budže twoje horjeřtawanje?

Šdy by kóždy řicheřcžijan w nařchim kraju ras nutrnje na tamnu hodžinu myřliť, hacž njebynřu potom zyrkwje řařo wo-pytane a pſchepolne byle cžlowjekow, kiž dyrja na řwoju wutrobu a Božu hnadu a pomoz pytaja. Wiřetoz hdyž wróczu hladamy na lud a na jeho žiwjenje a myřljenje, potom nam řo řařtyřnje pſched pſchichodom a pſched myřli, Bóh mořł je nami a ř nařchim ludom hiřcže řhutniřcho řěcžecž, řo byřmy řhonili a wiđželi, kařke njeřbožo a řałořcž to pſchinjeře, Boha řapomnicž. To je řhorocž nařcheho luda, łotrň je Bóh něhdy taľ bohacže wobhnadžil a řohnowal ř cžělnymi a duchownymi kubłami, řo wón we wſchědnym žiwjenju Boha řapomni, kiž je řlubil: **H la j, j a c ž i n j u w ſ c h o n o w e.**

„Šhto řechze ř teho bycz?“, drje řo někotry prařcha. Wiřetoz dženřa je njeměrnj cžař, wjele bėdjenja a řwady, njejed-noty a rořtorřanořcže, a wſchřřche teho katařtrořny, hdyž nje-ličžomni cžlowjekojó řahinu. Cžim džiwniřcho je, řo cžlowjekojó dženřa mjenje hacž hdy řwoju njemóz a řłabořcž njeřpó-řnaja, ale pſchezo hiřcže wot řwojeho runjecža wſchitřlo řbo-žo wotcžaluja. Njepobrachuje wěřo na tajkiř, kiž cžedža řwě-ru pomhacž, ale řhto řu dozpili? Stawy jeneho luda řo mjes řobu bėdža měřto teho, řo jedny drugeho rořumicž pyta, řo jedny druhemu pomha a řłuži. Wulka nuřa wſchudžom, nje-ličžomni řu bjes džěła, najmuřniřcheho tradaja; pſchi tym nje-

je řadny džeń bjes mordařřtwa a jebařřtwa. Njeřřu to roř-padanki řdžěłanořcže, na kotrež hladamy? Njepokaže nam Bóh jařnje dořcž, řo cžlowřřki narod řam njeřamóže ani jedno-tu ani řbožo na řemi twaričž, řo řo nam wſchitřlo pod rukomaj rořřhibi, řo wſchitřlo cžlowřřke a njedokojane na wumóženje cžala? Bóh řudži a rořłama wſchitřlo, řhtož bjes njeho cži-nimj, a kóždy džeń nam pſchowoła, řo je wulki cžař, Božu po-moz pytacž: pójcže řem ře mni wſchitřny, kiž wy řprožni a wob-cžeženi řeže, j a c ž i n j u w ſ c h o n o w e, nowyř cžlowje-kow, nowe wutroby, nowe žiwjenje.

Tohodla dyrřja wſchitřny, kiž cžakaja na nowy řpocžatř, pójelřtwa řłyřcčž: **B ó h c ž i n i w ſ c h o n o w e.** Wěřo cžař řreba-my, řo byřmy to rořřmili. Eřu tola w žiwjenju luda a jenot-liweho cžlowjeka ranj, kotrež njeřhadža řwonřownje řyle řa-řicž. A to tohodla, dořelž cžlowjek, kařkiž něť je, to njemóže dozpicž. Bože řkutřkowanje na řemi řo ř cžlowjekami řtanje, ale ř cžlowjekami, kařnyž dyrřjeli bycz, ř nowymi cžlowjekami. Tohodla wotpołozcže po přěřiřchim wařřnyju řtareho cžlowje-ka a woblecžcže řo noweho cžlowjeka. Dořhož to njeřamny, nadžije nimamy na nowyř cžlowjekow, a ř tym tež niž na poľepřchenje a měř. My dyrřimj řo nowi cžlowjekojó řcžiničž, řo by mořł Bóh mjes nami byđlicž a řkutřkowacž. A my dyrř-bimj to cžiničž wořebje řwojeho luda dla, pſchetož my řmy řtawy mjes řobu a jenož telko hódni, řelkož na řhromadnym řbožu džěłamy. Runje tu řěka: nowi cžlowjekojó!

Kaľ huřto řmy to hižo řlubili! Dořłořmyřłenny cžlowjek je ře řobu řpokořny, ale cžlowjek, kiž řo řam řnaje, řnaje tež řwoju řłabořcž. Tež lud, łotrň řebi myřli, ře řwonřownymi řřěđkami řo nam nowy lud řcžini, pſchezo řařo řhoni, řo to móžno njeje. Njeř pytaja, řhtož cžedža, jedny řo wuřamř-nyčž njeda: to je Bóh. Móž nařřha dořycž njemóže, ale je-li řhtó w Řhryřřtuřřu, tón je nowe řtworjenje, to řtare je řo mi-nyło, hla j, wſchitřlo je řo nowe řcžiniło. Dyrřimj řo řa to řta-

racz, so fmy we nim živi, potom nowu móg dostanjemy sa nowe žiwjenje, nowe žiwjenje niz bjes Boha ani pscheczimo Bohu. Hdyž kžža bjes dna twjerdže nješteji a hdyž dobry shtom jenož na dobrej roli plody pschinješe, potom móže nowe žiwjenje ho jenož i noweje wutroby žorlicz, kotraž je ho wobnowila w Sbóžniku šwěta.

Woblecžže ho noweho cžlowjeka, i kotrymž móže Bóh na semi skutkowacž, so by nowe wutroby, nowe žiwjenje stworil. To je naše powołanje tu w cžahu, to je kralestwo, kotrež dyrbymy twaricž pomhacž. Na tym mamy dospołnje cžinicž a ho šwěru prózowacž, so njebychmy pschizkusnosće kšheščizianšeho powołanja skomdžili. Tajke wšchědne džělo pak ho njehodži se šwojej mozu dokonjecž. Bychmy w tym bórny wošlabnyli. Tež tu ho sažo połaže, cžehodla rěka: spěwaj a džěłaj! Spěwaj, so mohł džěłacž, niz i mortotanjom, niz w šebicziwoščzi, ale so by i tym Bohu a cžlowjekam šlužil. A so mohł tež kóždy džěł to cžinicž, modl ho k Bohu wo noweho wěšteho Ducha, kiž samóže tež semrěty lud sažo šbudžicž. Jemu dyrbymy na šebi skutkowacž dacž. To rěka: wěricž do Božeje wulkeje šmilnosće, kiž chze, so by wšchittim ludžom pomhane bylo. Boha trjeba naš lud sažo we šwojej nušy a rostorhanosćzi, jenož Boha; a hdyž Bóh je, tam drje nusa dožyla nje-pschěstanie, ale tam móžemy ju šnješč i jeho pomožu a škóncžnje tež pschewinycž. Wobrocžče ho nětk ke mni, dha chzu ho ja k wam wobrocžicž, praji tón Knjes Zebaoth, a wšcho nowe cžinicž.

A šami Boha trjebamy, cžim bóle cžlowjestwo ho Bohu wotkušbni a cžim šwječšnišhe wono je we wšchěch šwojich myšlach a skutkach, cžim nušnišchi je dopočas, so je wobrocženje cžlowjeka móžne. My kšheščzenjo fmy šwětej tajki dopočas winojczi! A hdyž šwětej to dopočasamy, potom ho w tym šjewi, so w kšheščizianštwje ho njejedna wo šakon abo moralu, ale wo evangelion a wo towarštwu i Bohom; jedna ho škóncžnje wo to, so cžlowjek do toho šwoli, so Bóh ho k nam wobroczi. Hdyž Khrystuš sažo w naš shtakt dobudže, hdyž i jeho poškoščje hnadu wo hnadu bjerjemy, potom je to najlěpsche pokutne předowanje, kotrež móžemy šwětej džeržecž. Potom štejmy šrijedža mjes šuchimi shtomami jako cžerstwe, jelene rostliny. „Derje tomu cžlowjeku, kiž njehodži po radže bjesbóžnych a nješteji na drošy hrěšnikow, a nješyda na stole wušmėwzow; ale ma lubošć k šakonju toho Knjesa a myšli na jeho šakon wodnjo a w nozy; tón je jako drjewe, plodžene pschi wodnych rěkach, kotrež šwój plód dawa we šwojim cžahu, a jeho ličže nješwjadnje.“ Potom šwětej dopočas damy, kotryž fmy jemu jako kšheščizienjo winojczi, so Khrystuš w naš a psches naš skutkuje a nownyh cžlowjekow, nowe wutroby, nowe žiwjenje stwori.

Njeh kóždy jenož i tym šapocžnje: Wobrocž ho k tomu Knjesu, wěč do Boha, budž žiwy we nim! A Bóh budže derje cžinicž na našim ludu a rostorhane murje lubošće a wěry sažo twaricž. Nočzemy pschěstacž Boha prošycž, so by wón naš lud sažo wuštrawil a na nim šwoje šlubjenje dopjelnil. **Šlaj, ja cžinju wšcho nowe.**

Ty, Knježe, šam mašch w ruzy
wšchě cžlowške wutroby;
je móžech wrócžicž duzy,
kaž cži je špodobne.
Tuž, Knježe, hnadu daj
a lubošć wšchittim ludžom,
so mēr a prawdošč wšchudžom
ho rjenje kšchitej.

Šamjeń.

Džěń 6. novembra.

Šmy jón šwjeczili, tutón džěń Gustav Adolfa. Ale fmy jón hódnje šwjeczili? Tutón džěń běšhe wošebity džěń, niz jeno sa Evangelšich dožyla, ale žyle wošebje tež sa naš lud. Wón bě wošebita škladnošč sa naš lud. So wón to bě, na to dopomni jón takrež žyly šwět. Se wšchěch kóncžin semje hladachu na tutym dnju do Němškeje, k šwětašlawnemu Lützenej. A to niz halle na tutym dnju. A we wšchěch kóncžinach semje pošluchachu na tutym dnju na to, shtož po radiju ho rosnošchowašhe i Němškeje, i Lützena po žykej semi. A to bě rjaneho, pošylnjazeho, namoškjazeho, pohonjazeho telko, telko! **Šaj, tutón džěń 6. novembra bě wošebita škladnošč sa naš lud a sa kóždeho w našim ludu!**

Je džěń 6. novembra džěńša sa naš lud škomdžena škladnošč?

Nadobny evangelški kral šteješhe, njeh tež je pola Lützena wumrěł rjekowšku šmjercž, žiwy psched našim ludom, psched našim žylym ludom, niz jenož psched Evangelšiki. A wón šteješhe psched nim w žykej šwojej jemu wot Boha špoščženej nadobnoščzi, hotowy, byč žylym ludu pučž-počasowar k šwětku, k wyšokošćam, k dobncžu, k šbožu, k wěrnemu šbožu a — k šbožnoščzi.

Pracijmy: pučž k heli je wušadžany i dobrymi prjódč-wšacžemi. Prajicž dyrbymy: pučž, kiž je wušadžany se škomdženyimi škladnoščemi, njeje pučž k šbožu, k wěrnemu šbožu.

Ale nihtón ho nješchowaj šady „luda“. Kóždeho jenotliwego ho pschima tuto praščenje: **Je džěń 6. novembra 1932 sa Tebje škomdžena škladnošč?** Gustav Adolf štupi psched tebe w žykej šwojej wulkoščzi a rjanosćzi. Čžehodla? Wón chzysche tebi byč pučž-počasowar po tym pučžu, po kotrymž ty dyrbjal hicž nětkle w tutym cžahu šebje dla a luda dla, šwojeje cžahnoščje, šwojeho wumrěčža, šwojeje wěčnoščje dla. Šsy ty nětk duzy sa nim? Abó bě ty hižo na tutym prawym pučžu evangelškeje wěry, šwěry, lubošće, pobožnoščje? Abó šhto? Njeprašhej ho roshněwany: Šhto chzješch i tutym praščenjom? Ša nočzu nicžo, ale, šhtož wjazy je: tuto praščenje chze něšhto i tobu. Čžze tebe štajicž a štorcžicž psched to roššudne, psched to wo twojim šbožu rosrižaze praščenje: Šsy ty njewužiwany woštajil tón džěń 6. novembra a tak škomdžil hnadnje špoščženu škladnošč?

Sa cžo škladnošč? To cžitaj tamne šydom šwědcženjow, kotrež šu šapišane na wofnach Ridderholmšeho Božeho doma, tam, hdyž je to, šhtož šemške a šachodne bě na tutym wulkim evangelškim kralu, šwój pošledni šemški wotpocžinš namašalo. Tu pschipóšla šu cži šapišane. A potom pohladaj, kaž to Luther wo špowědži praji, na šwój štaw po tutych šydom šłowach, hacž šy je žiwy byl, hacž je šy žiwy, hacž šy je šnajmješšcha nětk wot tutoho 6. novembra šem žiwy, njeh šy nan, macž, šyn, džowka abó šhtož hewal šy.

Škladnošč, wulka škladnošč bě tutón džěń 6. novembra sa tebe — sa žyly lud? Je wón džěńša škomdžena škladnošč sa tebe — sa žyly lud?

Běda, bėda, jeli so je!

Pschi rowje Gustav Adolfa.

Šemške powoštanki krala Gustava Adolfa wotpocžuja we pohrjebnej kapali, kiž bu po nacžišku krala ke krašnemu B. žemu domej na kupzy Ridderholm pschitwarjena. Na wěškapaly je kšchiz, pod tutym pelikan, kiž krej šwojeje wutroby

Snutskowny wobras zyrkwje wješki Meuchen pola Lützena, hdžež Gustav Adolf 16. nov. 1632 rjelowsku šmjercz namaka. S lěweje strony pschi wołtarju widžimy postawu šchwediskeho krala.

Ja šwoje młode wopruje. Na scženach kapały steji pišm kotrež šwědczi wo žiwjenju, skutkach a wumrěcžu wulkeho krala. Kóžde j tuch 7 wołnow kapały ma tež krotke napišm tute praja:

„W czežkich czařach je knježik.
Bohabojosć je lubował.
Njepšhecželow je pobil.
Kralestwo je powjetichil.
Schwjedow je šahoril.
Podtlócženych je wuřwobodžil.
A mrějo je triumphirował!“

Sa pohrjebny tekst bě kralowa wuřwolika 1. Matt. 9, 20, 21:

„Wšchitón israelski lud žarowasche psche Judu dołhi czař a pľakasche jara psche njeho a džešche: „Ach, so je tón šynny tónž wšak, kiž je Israela wumohl a jemu pomhał!““

Něhdže 6000 khorhojow stražuje pošledni wotpocžink tutoho rjeka a šwědczi šdobom wo jeho skutkach. Rjane tam to městno pošlednjeho semiskeho wotpocžinka. Gustav Adolf bě šebi jo šam wuřwolil. Tam chzysche czařacž na stanjenje se mormych.

Božeje šlužby wjazny w tutom Božim domje njeje. Zyrtej je j pomnikom tutoho wulkeho šchwediskeho a ewangelskeho krala. Na jeho marmorowym kašecžu widžiš křonu, mjecz a šzeptar, wšcho pošlocžane. Na boku stejitej škotej pišmitaj: „G. A.“

„G. A.“ tutaj pišmitaj stejitej tež — j licžbu „1632“ — na tym pomniku, kotryž bu přeni padnjenemu kralej štajeny: na „šchwediskim kamjenju“ pola Lützena.

Koľowokoľo Šsmjecžecžanskeje zyrkwje.

Njedawno wořwjecžichmy Gustav-Adolfski šwjedžen. Najš njedželnik „Pomhaj Böh“ běšche rjenje wo nim piřak, a wořebje tež nadrobne skutkowanje tuteho towařstwa wuřbėhnył. Tež my ewangelszy Šserbja mamy došć šrosumjenja

ja tuto skutkowanje, a piřinořhujemy woporniwe pjenježne dary. W jonym nastawku naspomni řo Šsmjecžecžanska wořada, kotraž je drje w Šserbach jenicžka wořada mjes druhowěrijazny. Tež w tutej wořadze je Gustav-Adolfske Towarštwow špomožnje skutkowacž mohlo, a tak budže tež dale skutkowacž. So by móžno bylo, řo j tutej wořadu šejnacž, napiřahu něšhto wo njej, šhtož je hódne naspomnicž. Koľowokoľo Šsmjecžekž řyďla katolszy Šserbja; pschicžehnjenych ewangelskich namařamy štoro w kóždej wřny; tuž řluži Šsmjecžecžanska zyrteřow najlěpschim šameram. Zyrtwinske wřny kaž Křošćizny, kľoštr Marijneje Šwěďny, Wotrow a Njebjelcžizny šnajemy jako katolske se Šserbskich Nowin. Kamjenž, Šorni Wuřjěď a Njeřwacžidlo jako ewangelske wořady hranizuju j nimi, tola řu řhětro šdalene. Se šakoženjom Šsmjecžecžanskeje wořady bu wšchitkim w katolskich wřach řyďlazym Ewangelskim šmóžnjene, porjadnje kemschi řhodžicž. Tež w bližšich řupjelach řyďli pschezo došć ewangelskich bratrow a řotrow, tohorunja we wustrowjeřni w Řěřezach, ři šchtwórcž řodžin šdalenej. Šdnyžkuliz do Šsmjecžekž pschidnu, wopytam Božu řlužbu, hacžrunjež řo tam jenož němizny předuje. Ewangelskich Šserbow je tam bohuzel maľo. Zyrteř steji na řamej řoržny a rořladuje řo řordže po řerbškim řraju. Wona je drje maľa, ale tola je wřchudže widžecž, piřchetož wěža piřchěřahuje zřlu wjeř. Šnutška je jednora, něžny woľtařek je jenicžka pscha. Křyřtuř j jehnjatkom na ramjenju křocžo, je na wobrasu wořhladacž. Na prawo je kľěťka, šady došć rumny řhór, piřchěřele debja na řhórje wiřaty wobras, kiž Křyřtuřa na řchizju pokasuje. Šady zyrkwje pschisamkne řo maľe pohrjebniřchčžo, na kotrymž cžěľa řwěřnych řobuřtawow tuteje maľeje wořady wotpocžuju. —

Šdnyž pošledni ras tam běch, běšche zyrteřow poměrnje derje wopytana. Přědowanje młodeho řararja řřöhlichu běšche pohor ř dalřchemu řchěřcžijanskemu žiwjenju. Wobřarował řym jenož, řo bu liturgiski džel Božeje řlužby tak pschikřošćenny, kiž tola kemsche bole pošbėhuje. Božu řlužbu porjeřšchi Wudnyřske „Špěwne šjednocženřtwow“. Pořkicženja běchu nimoměřny řjane, a wořebje pjecžřhľožny řanon „Špěwajcže to-

mu Knjesej“, ta žtež tšihlókny kanon „Dona nobis pacem“ stej ko mi jara lubilej. Wšchém lubym wožadnym běšche tute porjeńšchenje Božeje služby lubje witane, a njemóžachu ko ja to dođzakowacž. — Njeh Bóh dale žohnuje tutu wožadnu, so njeby ko žana wowzka šhubila.

F. Th. Hajdan.

Zyrkej a stat.

W Saškej je ko zyrkwiny dawł šdžela šnowa sarjadowal. Čzi, kiž maja nowy po powšchitkownej hódnošći — Einheitswert — wotměrjenu dawł placžicž, placža tež zyrkwiny dawł tať. Ale tež pšchi tutym nowym sarjadowanju wostanje jich došč wožadnych, kotřiž nješku po statnym šakonju na to šwjašani, zyrkwiny dawł dawacž. Ale tež tucži budža žyle wěšče šwólniwi, šwój mały džel zyrkwineho dawanja na ko wšacž, wo kotryž jich wožada prošny. Pšchetož woni šu tola po šwojeje woli a niz po statnym šakonju štawy šwojeje wožadny a nješku š wožadnu a š wožadnymi hromadže jeje dawki a wudawki.

Wšchelate š blisťa a đalofa.

Pšchedženat, stary a pšchezo šažo mlody pšcheczal Sserbow, je šažo w Budyšinje w Esmolerjez kniharńi a čže ko rad do wšchěch wješkow, haj do wšchěch domow na pucž nastajicž. Tuž dži kóždy po njeho abo škasaj šebi jeho. Nješe pěčneho a dobreho wjele. — Tam namakašch šdobom dvě pěčnej šchěščizijanskej wottorhanškej protyzy, kotrejž čžetej tebi a twojemu domej w nowym lěče kóždy džej dacž Bože šlowo a nutrne rospominanje šobu na pucž, do džěla, do žiwjenja. Poručamy jej, njeh stej tež němškej; trjebamy tajke něšchto. W poručamy š nimaj tež našchu kniharńju w Sserbskim Domje, kotraž kóždemu wšchě knihi, čžakopižny, šerbške a němške, a šchtož hewal tajkeho je, šwěru wobštara. — Počasuju na wottorhanškej protyzy, nješapomnimy pať našpomnicž, šo ša lěto 1933 tež našch stary šwěrnny Bibliški pucžnik šažo do Sserbow pšchidže a šo čže Sserbam byčž to, šchtož jeho mjeno praji.

Džej Gustav Adolfa je nimo. Šon šu šwjeczili a šon nješku šwjeczili. Šdžež šon nješku čzi šwjeczili, kiž čžedža hišchče vangelšny šchěščizijenjo byčž, njeje to šrosumicž w tutym tajkim čžaju. — Njeje móžno wo wšchěch šwjatocžnoščach rosprawjecž. Šenu abo lěpje jedny žny a krašny džel pať čžemy tu wošebje našpomnicž: šwjatocžnoščje, kotrejž šmy w radiju šlyšcheli š Lützena, š Schwedškeje a druhdže šem. Nadžijomnje je jich prawje wjele mohlo pošlučacž pšchi wšchěj wólbněj harje. To běchu krašne hodžinki, kotrejž nam radijo šmóžni šobušwjeczicž. Běchu šhutne a šdobom radoščizjewe, běchu bohate a wobohacžachu — šchtož čžyšchje wobohacženy byčž. Wošebje bě hnuzaja Lützenška Boža služba a hodžinka pšchi „Schwedškim šamjenju“, w kotrejž jako přeni řečšchje šchwedški šronprnyž „a to w dobrej němškej řečži, a po nim šiniški šminister, tohorunja w dobrej němškej řečži. Nationalne hymny šaklincžachu, šchwedška, šiniška a po ščeczej řečži, w kotrejž šastupjer němškeje wyšchnoščje wulkeho škala šlawješche, němška. Šchto njeby čžyť tam rad šobu byčž! Ale šmy džakowni a špokojni, šo móžachmy tola tať pěčnje šobušwjeczicž. W kóždy, ki ma radijo, je tola šwólniwy, pšchi tajkich a podobnych škladnoščach druhim tuton wudobytł noweho čžaja dacž šobu wužiwacž. Tajka šwólniwoščž šlyšcha šobu do našcheho čžaja. Wona je šdobom šwjašł, kotryž wobara pšchezo bóle pšchiběrazej roštorje a njejednocže w ludu. W runje tutomu štaremú brachej čže wobaracž, wot njeho naž wuhojicž

— tuton džej Gustav Adolfa je wšchém, šchtož nam powěda š čžajow lěta 1632 a tamnych lětdžekatow po nim. Pšchewinyčž a wutupicž tuton brach, to by hódne došwjeczenje Gustav Adolfowego dnja było.

Šlowna šerbška předaršta konferenca bě šchtwórtk 3. now šerbškich duchownych do Michalškeje šhromadžišny šwołaka. Nimalo wšchitzy běchu pšchichli. Bě džě tola wažneho telko, šo čžaj njedošahašche ša dojednanje. Šo 2. abo 3. adventže je dalšcha šhromadžišna, na čžož ko hižo tu počasuje. Do tny, kiž njeběchu pšchichli, šlyšchěšche tež š. šarať Kapler=Nješwacžidliki. Wón njeje mohł pšchicž; je čžežko šthoril. Konferenca špominašche wutrobnje na njeho, jemu pšchego wotthorjenje. Šako šarať němško-šerbškeje wožadny wobdžěli šo na pošedženju tež š. šarať Niedner=Šuščžanski. Šo šawodnej modlitwje a poštrowjazyňch šlowach pšchědšchdy řečšchje š nam šnyes šarať Wiczežł=Šwóšlincžanski wo šwjedženjach w našchich dwójorěčžnych wožadach; wón džě je še šwojeje wožadnu haťle pšchěd šrótkim šwjeczil rjany šwjedžen šwonkowneho mišijonštwu. Dla šwojeje řeče njeje wuhotowanje šwjedženja we našchich wožadach tať lohka wěž. Džekacž wšchelatikich pšcheczow a žadanjow měješche wón tohodla wuprajicž, šo by šo poradžjenje šwjeczenja šwěščžilo. Našhonjenje je, šo našchi Sserbja wjazny tať šwěru na šwjedjenje — na zyrkwine šwjedjenje — w šužodnych a dalšchich wožadach nješhodža tať to něhdy šu. Čžimny to tola šažo a bóle! To šwješela tny, kotrymž pšchidžejch, a tebj, kiž ty džejch, a haji štyki a šwjaški, kotrychž tať jara trjebamy. — 4. dezembra wolimy do šakškeje šynodny. Šo šakonju šu tež lěta šerbškeho šynodale š. šantora Krawza=Šwješdžanskiho nimo. Šso šamo wě, šo jeho šažo do šynodny wolimy. Njedajmy šo w tutym tež šamylcž, hdyž šnadž drusy bychu š druhimi wólbnymi namjetami pšchichli; wolmy Sserba a šerbškeho šantora do šynodny! — Wo šastaranju wožadow, kiž wjazny šerbškeho duchowneho nimaju, mějachmy tež šažo řečšchje a šo dorěčžachmy a wěž šradowachmy. — Ša wulžny wažne prašchenje šerbškeho a ewangelškeho nowinaštwu a dopižowanja njebě na šonzu wjazny došč čžaja a šedžbliwoščje. Wono budž tohodla hacž do pšchichodneje konferency šwěrnemu a dokladnemu rospominanju a pruhowanju poručžene. Šdyž Němž praji, šo je nowinaštwu wulkomóž, dnyrbimny to dwóžny prajicž a šo po tym měčž. — Tež tuta konferenca šažo počasja, tať nušne a třebne nam je, šo šthadžowacž a naležnoščje našcheho Sserbštwu dožyla rospominacž. To šo pšchezo hišchče pšchemał štawa a škladnoščje šo pšchezo hišchče pšchemał wužiwaja. Šo njebychmy trjebali a dnyrbjeli tež tu wo škomdžennyňch škladnoščach řečšchje!

Šištowanje. Ša Šsmjertnu njedželu M. w B. — Ša 1. advent R. w R. — Ša Šsmjertnu njedželu šu hišchče pšchinošchki witane, kotrejž dnyrbja pať hacž do pónđžele do pošdnja nanajpošdžišcho w Nošacžizach byčž — Noštitz, Pošt: Weišenberg. — Ša Šsmjertnu njedželu wudamy šažo 8-štronške čžiklo a prošny hnydom wo škasanki.

Serbske spěwařske

su na předaň w Serbskej kniharńi w Budyšinje

Šamoštwy šredaktor šarať Wyracž w Nošacžizach. — Čžišchčž a naštab Šsmolerjez knihicžišchčžerńje a kniharńje, šap. šr. š wobw. ruť. w Budyšinje. W ušhadža kóždu šobotu a placži šchtwórcłětnje 108 šjenještwu.